

Magdalena Hai

Podivuhodný dům slečny Zviřené

Ilustrace

Teemu Juhani

bambóok

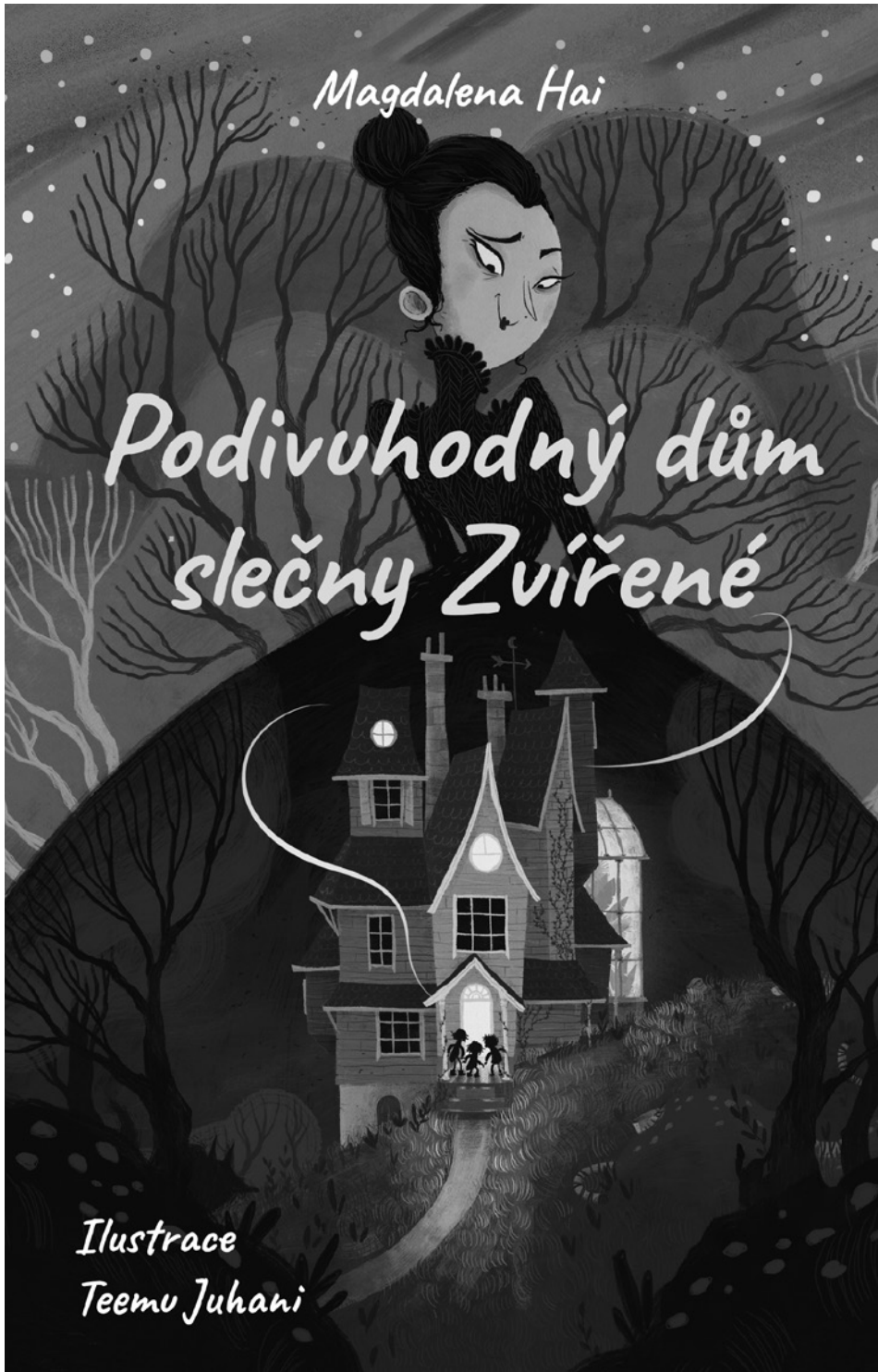
bamb**ook**

Magdalena Hai

Podivuhodný dům
slečny Zviřené

Ilustrace

Teemu Juhani

Magdalena Hai

Podivuhodný dům slečny Zvířené

Ilustrace Teemu Juhani

Přeloženo z finského originálu Neiti Kymenen ihmeellinen talo vydaného nakladatelstvím Otava v Helsinkách v roce 2020

Copyright text © Magdalena Hai, 2020
Copyright illustrations © Teemu Juhani, 2020
Original edition published by Otava, 2020

Czech edition published by agreement with Magdalena Halonen, Teemu Juhani and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8097. publikaci

Překlad Ema C. Stašová
Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2021
Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2021
Translation © Ema C. Stašová, 2021

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-4308-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-1278-4 (print)

Obsah

) PRVNÍ KAPITOLA

Kde si představíme opice s literárními jmény	9
Kde někdo zazvoní u dveří.....	11
Kde se Pekka vetře	15
Kde spatříme severní světlo	18
Kde začne slečna Zvířená připomínat rozinku.....	21
Kde budou Pekku oživovat opice	24
Kde poznáme průbojné dívky	28
Kde se seznámíme s největším švihákem ze všech duchů	31
Kde se zamyslíme nad rozdíly mezi dětmi a opicemi	34
Kde se na zahradě začnou dít podivnosti.....	37
Kde prodiskutujeme babičku v Šanghaji.....	42
Kde se zastaví hodiny	45

) DRUHÁ KAPITOLA

Kde se dozvíme něco o minulosti slečny Zvířené	49
Kde zjistíme, že Hraběnky nejsou urozené krve.....	52
Kde poztrácíme knoflíky	60
Kde prozkoumáme tři pokojíčky a ulehne na kutě....	64

► TŘETÍ KAPITOLA

Kde všichni vstanou a dají si noční snídani	67
Kde se slečny Zvířené zmocní strašlivě špatná nálada.....	74
Kde s jedněmi dveřmi zabouchneme i jiné.....	77
Kde budeme děsit Pekku.....	80
Kde prach odhalí plynutí času.....	83
Kde se nocí rozline pach Pekky Petterssona.....	88

► ČTVRTÁ KAPITOLA

Kde se pokusíme o malé poklábošení, ale úplně se to nevydaří.....	93
Kde budou opice zírat na obrazy	100
Kde se slečna Zvířená málem rozbije.....	104
Kde se zamyslíme nad hloupostí čarodějek.....	110

► PÁTÁ KAPITOLA

Kde se Pekka Pettersson vydá svou vlastní cestou	113
Kde vezme Pekka nohy na ramena.....	115
Kde se otevřou pomyslné dveře	118
Kde slečna Zvířená zažije pád.....	124
Kde se spustí strašný povyk	126
Kde budeme po většinu času bloudit po postranních cestičkách.....	128
Kde slečna Zvířená potká to, co zapomněla	131

● ŠESTÁ KAPITOLA

Kde otěže převezme Susanna	141
Kde se vyprázdní obrázky a tygři začnou růst.....	146
Kde postavíme barikády	150
Kde probereme zkamenělé slečny	154
Kde Pekka najde dvířka do sklepa	158

● SEDMÁ KAPITOLA

Kde se z mrňouse stane gigant	161
Kde se slečna Zvířená vrátí do zašmodrchaného času..	166
Kde si povíme příběh o zbabělých tygrech.....	169
Kde slečna Zvířená ukáže, co umí.....	174
Kde dojde na odpuštění.....	178
Kde si opice dají kakao.....	182

PRVNÍ KAPITOLA

Kde si představíme opice s literárními jmény

Slečna Zvířená nosila černé šaty sahající od brady až po kotníky, jejichž knoflíčky si každé ráno před snídaní pozapínala, a vysoké kozačky s červenými hedvábnými tkaničkami. Snídávala ovesnou kaši, pečenou přes noc v peci, s krajíčkem chleba a dvěma šálky silného kaka.

V jejím domě se nacházelo sedm oken orientovaných na jih, pět na západ, šest a půl na východ a sto třicet pět na sever, protože severní světlo považovala slečna za nejkrásnější na světě.

Jednalo se o rozlehlou budovu plnou nanejvýš vzrušujících předmětů. Ty nashromáždila na cestách po světě: slušivé šály, modrobílé vázy, mosazné dalekohledy či mapy se zašedlými rohy a k tomu desítky kufrů,

které nechtěla nebo zapoměla rozbalit. V domě však nebydleli žádní lidé (kromě slečny Zvířené). Ve skříních neviselo žádné oblečení (kromě jejího) a ani stěny nezdobily fotografie rodiny, vzdálených příbuzných, natož přátel.

Místo lidí dům slečny Zvířené obývalo dvanáct opic, a ty se staraly o úklid a vaření. Každá měla vlastní jméno a klobouk, díky němuž je slečna od sebe rozeznala. Jenže zvířata si jak klobouky, tak jména čas od času vyměnili, a pak se chichotala se rohem, když si slečna Zvířená namísto Kirké přivolala Mojžíše nebo Isoldu místo Tristana. (Měla vybraný literární vkus, jež její opice nesdílely.)

Ve svém domě však nepřijímala návštěvy. Opravdu nikdy.

Dokud jednoho dne nezazvonil zvonek u dveří.

Kde někdo zazvoní u dveří

„**O**koho jde, Kirké?“ ptala se slečna opic. „Kdo by to jen mohl být, Izmaeli?“

Velmi si cenila své samostatnosti, byť s sebou přinášela i jistou osamělost.

Zvonek dál řinčel jako divý, a tak si dodala odvahy. Zahнала opice, aby se jí nepletly pod nohy, a zamířila k téměř nepoužívanému přednímu vchodu. Před ním se válela rohožka s nápisem „Vítejte!“, pokrytá tlustou vrstvou prachu.

Crrr! Crrr! zvonil zvonek. (Slečna Zvířená vlastnila jeden z těch staromódních zvonků, které nevydávaly technický zvuk jako bim bam nebo cinky linky cink, nýbrž typ s kovovým crrr!, jež se poprvé ozvalo, jakmile někdo stiskl tlačítko, a podruhé, když ho zase pustil.)

Přitiskla na dveře čelo a zakřičela přes ně: „Kdo je tam?“

Když se odpovědi nedočkala, dodala si odvahy a škvírečkou mezi závěsy na verandě vyhlédla ven před dům.

Na schodech vedoucích k domu stál chlapec.

Byl maličký, měl na sobě džíný s ošoupanými koleny a flekaté tričko a v okamžiku, kdy se podívala z okna, se zrovna zuřivě rýpal v nose.

K jejímu úděsu se v něm vrtal dál, až vykotal žlutého holuba a začal si ho s přimhouřenýma očima prohlížet. Podle všeho se ho každou chvílí chystal slupnout! To už bylo na slečnu moc.

„Ne!“ zaječela a rozrazila domovní dveře. „Na! Tady máš!“

Ošuntělý, ušmudlaný hoch třímající mezi prsty suché z nosu sjel pohledem kapesník, který mu podávala. Zdobily ho květiny vyšité ladným stehem, slečna ho krátce předtím vytáhla ze živůtku svých šatů.

Slečna Zvířená zakoulela vytřeštěnýma očima. Ještě jednou zdůraznila: „Na!“

Chlapec si kapesník vzal a utřel žlutého holuba o vyšíváný lem. Poté napřáhl ruku – stejnou, kterou se před chvílí dloubal v nose – a pronesl: „Dobrý den, slečno domáci. Něco jsem ztratil a domnívám se, že bych to měl hledat tady.“

Slečna nakrčila nos. „Tady?“ zeptala se. „U mě doma?“
„Jmenuji se Pekka. Pekka Pettersson.“

Kde se Pekka vetře

Pekka proklouzl dveřmi a ihned se vetřel dovnitř. Potloukal se po domě, když slečna Zvířená kontrolovala výdaje. Potloukal se po něm, když obědvala, a dokonce i když toho večera usedla ke krbu a dala se do čtení své oblíbené knihy.

Běž pryč, chlapečku, pobízela ho v duchu. Ale nahlas to samozřejmě nevyslovila. Místo toho se zeptala: „Co tady ještě děláš?“

Pekka Pettersson, kterému opice přinesly k večeři obložený chleba s máslem, hořčicí a nakládanými okurkami, poklidně dožvýkal sousto a odpověděl: „Odejdu, jakmile najdu to, co hledám.“

Slečna svraštila obočí. Věčnost! Kluk se mi potuluje po domě už celou věčnost!

„A co že to hledáš?“ zeptala se nahlas.

Možná se divíš, proč vlastně slečna Zvířená strávila s hošíkem, co se rýpe v nose, pod jednou střechou celou věčnost, než konečně přispěchala s otázkou, co v jejím domě hledá. Jenomže slečna Zvířená neměla děti ráda – a trošku se bála, že kdyby očima v jednom kuse bezstarostně klouzala k Pekkovi Petterssonovi, zase by si z frňáčku vykotal žlutého holuba a (*Ó hrůzo*, zachvěla se v duchu) a strčil ho do pusy. Ovšem opicím na tom, jaké čuně ten klučík je, nezáleželo. Naopak se zaradovaly, že má jejich paní konečně nějakou společnost.

Ani samotného chlapce to nerudné chování nevyvedlo z míry. Z vlastní zkušenosti věděl, že k dětem se chová nezdvořile nejeden dospělý. A tak dál pojídal chleba a jen prohodil: „Hledám svou Odvalu.“

„Mně tedy připadáš odvážný až až,“ opáčila kyselé slečna a najednou si přála být čarodějkou, která nahání dětem ze sousedství takovou hrůzu, že se ani neopovází okounět u ní na prahu a rýpat se přitom v nose. „Kdes ji zašantročil?“ zeptala se. „A jak?“

„To je právě divné,“ odpověděl Pekka. „Já vlastně sám nevím.“

Pak přišla noc.

Pekka seděl v obležení opic na tlustém koberci u krbu. Zvířátka vytvořila pořádný chumel, i když jich v místnosti bylo jen pět. Zbytek se staral o večerní úklid.

Pekka promluvil, ale hlas měl kvůli opicím přidušený: „A nehledám odvahu s malým ó, té mám dostatek. Hledám Odvahu.“ Pak doširoka zívł, načež doširoka zívla jedna z opic a vzápětí i všechny ostatní. „S velkým ó. Tak se totiž jmenuje: Odvaha.“

Slečna Zvířená odložila knihu na stolec a vstala, protože také o ni se začalo pokoušet zívnutí. Je všeobecně známo, že zívání je nakažlivé, jen psychopati vydrží při pohledu na zívající osoby nezívat. Díky Pekkovi tedy můžeme usuzovat, že ačkoli se slečna snažila působit jako hrůzostrašná čarodějka, přinejmenším nebyla psychopatkou. Protáhla si prsty a zakroužila rameny.

„Tak tedy dobrá,“ prohlásila, „nechám tě tu šmejdit ještě i zítra, ať už hledáš cokoli. Ale potom budeš muset odejít.“

Jenže Pekka Pettersson už usnul v opičím chumlu, nebylo z něj vidět nic než chomáček vlasů.

Kde spatříme severní světlo

Kdybychom Pekkovi Petterssonovi poklepali na rameno a zeptali se, co bychom podle jeho názoru měli vzít na začátku našeho příběhu v potaz, třeba by vykoukl zpod opičí hradby a trochu podrážděně – přece jen jsme ho vytrhli ze spánku – by odpověděl: „Dvě věci.“

A sice:

- ♦ Bylo mu devět let.
- ♦ Měl bohatou představivost.
- ♦ Nesnášel nakládané cibulky, ale opice měl rád moc.

Asi ti neuniklo, že to jsou hned tři či vlastně čtyři věci. Ano, je to tak. Pekka Pettersson neuměl počítat.

Toho rána se probudil mezi opicemi. Pokud jsi i ty někdy spal(a) uprostřed opičího chumlu, asi víš, že se člověk v takovém případě vzbudí celý pomačkaný, má chlupy všude a zavání opičinou. Pekkovi bylo devět let, takže si ze smradu a muchlanců nic nedělal. A přebytečné chlupy ze sebe hravě smetl.

Předchozího dne se zvířat ptal, jestli někde nezahlédla jeho Odvahu. Ale opičky jen zavrtěly hlavou, až jim zaplachtila ušiska.

Pekka hledal Odvahu za rozložitými kusy nábytku, v kredenci, v knihovně, v příborníku, v koupelně, ve dvou místnůstkách pod schodištěm, které obývali jen pavouci, mýry a šedé myši, i ve všech ložnicích v horních patrech.

„Odvaha je velká, takže se nesměstná jen tak někam,“ přemítal Pekka a vzápětí se zastyděl, že ji hledal mezi knihami.

„Je chlupatá, proto by se určitě nevydala do míst, kde hrozí, že se jí na kožichu zachytí pavouci,“ uvažoval dál.

Že by ji slečna Zvířená před ním ukrývala?

Ale ty už slečnu trochu znáš a možná si vybavíš, že její rohožku pokrývala tlustá vrstva prachu, z čehož lze odvodit, že drahnou dobu nepřekročila práh svého domu. Tudíž neměla jak Pekkovu Odvahu odcizit. Navíc ani nevěděla, kdo nebo co to je!

Pekka však tehdy slečnu ještě neznal a její zaprášené rohožce nevěnoval pozornost. (Jeho věci byly zaprášené všechny. Což ovšem neznamenal, že by je nepoužíval. Kdepak. Jen měl zkrátka všude binec.)

Poznámka na okraj o světle v domě slečny Zvířené:

Kdybychom vykročili z místnosti s krbem a zamířili do dlouhé, potemnělé vstupní síně, ze všeho nejdříve bychom spatřili severní světlo. Při pohledu z rohožky na jižní straně se zpočátku jeví jako pouhá tečička, ale když se síní vydáme na sever, začne světla postupně přibývat a ke konci už přímo oslepuje. Tehdy je radno zavřít oči a na chvíli se zastavit, aby si na tu záři po dlouhé tmě přivykli. Kdo to neudělá, zakopne o schody vedoucí do zimní zahrady a udeří se do hlavy o mimořádně krásné skleněné dveře, co číhají na konci schodiště a cestu do zimní zahrady uzavírají.

Pekku Petterssona zavřít oči nenapadlo. Nezastavil se.

A tak hlavou tvrdě narazil do nádherných skleněných dveří vedoucích do zimní zahrady slečny Zvířené a v mdlobách se skácel na práh.